

og den paafølgende Forhandling i Finansudvalget. Ved en naturlig Idéforbindelse kom det frem hos mig, at naar det ærede Medlem nu igen vilde til at rejse en ørkesløs politisk Diskussion paa Konto af Stillingen til Husmandsforeningerne, kunde det være naturligt, at jeg sagde, og det sagde jeg ogsaa: Det ærede Medlem ønsker en Husmandsdebat igen, jeg skal om nødvendigt være til Tjeneste, men saa kunde det hælde, at jeg fik Lyst til at spørge det ærede Medlem, om hans Erindring vedrørende det Brev fra Karl Hansen havde bedret sig siden i Fjor. Saaledes kom Spørgsmaalet frem igen, og hvorledes det siden udviklede sig, vide ærede Medlemmer, det ærede Medlem stod frem og forlangte, at jeg skulde læse Skrivelsen op paa staaende Fod, det ærede Medlem vidste, at det var jeg ikke i Stand til at gøre, da jeg ikke havde tænkt paa, at den Skrivelse skulde komme paa Tale, det var det ærede Medlems ganske personlige og perfide Overfald paa mig, der bragte Skrivelsen ind i Diskussionen. Jeg kunde altsaa ikke læse den op, og Formanden vilde sikkert heller ikke have tilladt det, selv om jeg havde haft den ved Haanden. Saa krævede det ærede Medlem, at jeg straks uden unødvendigt Ophold skulde lade Skrivelsen trykke og lade den omdele her i Tinget med de Bemærkninger, som jeg maatte have at gøre vedrørende det ærede Medlems Embedsvirksomhed. Dette Krav var ganske vist noget andet end det, der skete siden. Jeg fandt, at det var en lidt umiddelbar Fremgangsmaade, og jeg sagde, at denne Sag var drøftet i Finansudvalget tidligere, og at jeg skulde møde der igen og overlade Finansudvalget Skrivelserne og overlade til Finansudvalget at offentliggøre dem, om Udvalget saa syntes. Dette blev fremstillet i den radikale Presse, ikke mindst i Hovedstadsbladet „Politiken“, som det forsmædeligste Nederlag, Landbrugsministeren ved den Lejlighed led. I Rubrikken „Hvad man taler om“ stod der Dagen efter, at man taler om Landbrugsministerens Nederlag. Fordi jeg ikke kunde føje det ærede Medlem i at læse Skrivelsen op eller vilde love at lade den trykke og umiddelbart tilstille Tingets Medlemmer den. Dette er Offentliggørelsens Forhistorie. Nu er Skrivelsen offentliggjort efter Finansudvalgets Begæring. Jeg ønsker saa om den Ting yderligere at sige, at hver Gang der opstaar Strid mellem det ærede Medlem og mig — og som oftest tillige med Socialdemokraterne paa det ærede Medlems Side — vedrørende Husmandsbevillingernes Ad-

ministration, er det de Herrer, der — hver eneste Gang — rejse denne Strid i partipolitisk Øjemed. Det er en Kendsgerning, der ikke kan afdisputeres, det er en Kendsgerning, der kan dokumenteres Spalte for Spalte ud af Rigsdagstidenden. Det nytter altsaa ikke det ærede Medlem, at han nu kommer her, som han kom i Gaar og vil spille Martyrens Rolle, vil spille Rollen som den, der er bleven forfulgt af Landbrugsministeren, der gennem ham, den forfulgte Uskyldighed, vil ramme Husmændenes Organisationer, det nytter aldeles ikke, der er ingen, der tror paa den Historie. Dog skal jeg yde det ærede Medlem den Anerkendelse, at den Præstation, han lavede i Gaar, var godt lavet, men den er ikke holdbar.

Dette var blot til Indledning, men en nødvendig Indledning eftersom det ærede Medlem agtede at føre det derhen, at denne Strid om Brevene er et udspekuleret Krigspuds af mig for igennem et Angreb paa ham at ramme Husmandsforeningerne. Men dette afviser jeg som saa urigtigt, som det vel kan være. Saa er der selve Skrivelserne; nu efter at de ere offentliggjorte, spørger jeg: Kan der være delte Meninger om, at det Regnskab, der er skildret i min Skrivelse til Finansudvalget af 21. Februar, er af den Natur, at det havde Krav paa den mest afgjorte Opmærksomhed fra den administrerende og ansvarlige Landbrugsministers Side. Kan der være delte Meninger om den simple Ting, at det er herom og om intet andet, at Striden og Diskussionen mellem det ærede Medlem og mig har drejet sig. Ganske vist har Diskussionen været ført springende og spredt, men fra min Side har det været Kærnen i Diskussionen, at der forelaa Forhold ved det ærede Medlem fra Sorøs Tiltræden som Minister, der paakaldte hans Opmærksomhed og paakaldte den saa meget mere, som jeg, jeg tør maaske sige, var saa taktfuld overfor min Afløser, at jeg gjorde ham opmærksom paa det, idet jeg lagde Papirerne paa Bordet foran ham og sagde: Her er en Sag, der er kommen ind to Dage, før man ved Mistillidsvotumet styrtede Ministeriet Holstein. Denne Sag trænger til Opklaring, jeg anbefaler den til din Opmærksomhed. Det var det Forhold, hvorunder det ærede Medlem overtog Landbrugsministeriet, og det er det, som har været Kærnen i Diskussionen, for saa vidt Deltagelsen i Diskussionen fra min Side angaar. Af de Skrivelser, der ere komne frem, var den første — og den anden jo med — i de Herrers Be-